

FARNÍ ZPRAVODAJ

2/2021

PRO FARNOSTI ROUSÍNOV A KRÁLOVOPOLSKÉ VÁŽANY

Moji drazí,

zdá se mi, že je to nedávno, co jsem psal článek do farního zpravodaje, a přesto uplynulo víc než půl roku a píše Vám další. Z okna fary v Rousínovci se dívám na podzimní den. Letošní podzimní dny jsou krásné, slunečné a příjemné. Barevné listí z okolních stromů a keřů padá na zem a tvoří barevné šustící koberce, po kterých se krásně chodí. Napadané barevné listí v listnatých lesích zakrývá zabláčené cesty a kaluže, a tak lesní cesty můžeme za pěkného počasí projít suchou nohou a ve slunných podzimních dnech nás těší pohled na krásně zbarvenou krajinu.

Stejně takové mi připadaly uplynulé měsíce. Byly pestrobarevné. Pout do Křtin jsme šli každý sám, a ještě na jaře jsme byli izolovaní. Příchod léta jsme prožili konečně volněji na výletech s rodinami a blízkými. Scházeli jsme se u dobrého jídla a pití. Byli jsme se seniory na farním výletě, děti přijaly svátost 1. sv. přijímání a také byly na táboře. Slavili jsme hody v kostelích. V září jsme se vraceli z dovolených do zaměstnání a děti zpět do škol. Navštívili jsme otce biskupa na setkání prvokomunikantů a v říjnu proběhlo v naší farnosti biřmování.

Pomaloučku se krátí den, přichází adventní čas, ale i další vlna pandemie a tak se v nás vzbuzují obavy, co bude dál. Ačkoli v našich srdcích panuje strach a úzkost, věřme, že jedině s Pánem nacházíme správnou cestu k překonání nesnází a bolestí. Pokud Boha pustíme skutečně do svého života, můžeme změnit svůj pohled na svět a přijmout těžké situace, které nás potkávají. Bůh nám nabízí lásku a pomoc v každém okamžiku. Doslova každý den je nám Pán nabízen v eucharistii. Můžeme

být neustále s Ním v osobní modlitbě, poznávat jej v Písmu svatém, ale přichází k nám i v podobě našich bližních. Naše životní cesty nejsou, tak jako ty lesní cesty, vystlané napadeným listím a tak máme zabláčené boty svými obavami, nepravostmi, křivdami a pýchou. Ano, jsme „jen“ lidé. Neustále padáme do stejného bláta či kaluží a hříčů a tak vidíme vše jen černobíle, hledáme tu naši spravedlnost, a ztrácíme tak pohled na okolní krásu kolem. S Boží přítomností můžeme opět vnímat náš život jako barevnou, krajinu plnou možností a krásy, a ne jen jako černobílou pustinu. Nebojte se každý den znovu a znovu podat Pánu ruku a jít s Ním dál. Vněmejsme krásu Božího stvoření a Boží dokonalosti všude kam pohlédneme...

Přál bych Vám, a modlím se za to, abyste nikdy nepřestali důvěřovat Bohu, abyste každý den stále a stále nalézali touhu a odvahu jít vstříc nekonečné lásce Boží, navzdory těžkým životním situacím.

Děkuji všem, kteří se podíleli na tvorbě farního zpravodaje, všem členům farních rad, katechetkám, ministrantům, varhaníkům, kostelníkům a všem ostatním kteří věrně sloužíte Pánu. Velmi si vážím vaší práce.

Přeji Vám krásný adventní čas, ať se ve vašich srdcích probudí touha po Boží přítomnosti a smíření se s Ním.

Váš otec Ondra

Netradiční pouť do Křtin

V ohláškách z posledního lednového týdne sice stálo „tradiční pouť do Křtin“, ale naše každoroční putování tedy letos rozhodně tradiční nebylo... Muselo se obejít bez většiny zavedených tradic, kdy důvod byl prostý, Česká republika se v té době totiž dlouhodobě nacházela v nouzovém stavu a byla v tzv. pátém stupni pohotovosti PES a bohoslužeb se smělo účastnit maximálně 25 osob. Proto se také všichni farníci, kteří chtěli být 30. ledna 2021 ve 13 hodin osobně přítomni na bohoslužbě v Kostele Jména Panny Marie ve Křtinách, museli dopředu nahlásit a rezervovat si místo. Chyběla, mimo jiné, společná úvodní modlitba i společné zastávky na občerstvení.

Šli jsme tedy neorganizovaně, ve skupinkách po dvou až pěti osobách a vyrazili jsme také tentokrát z různých míst. Cestou jsme se proto jen párkrát zahlédli a počasí naší pěší pouti také vůbec nepřálo, bylo totiž poměrně chladno a hlavně deštivo, což byl zřejmý důvod toho, proč většina poutníků nakonec zvolila cestu autem (a dobře udělali). My pěší jsme pak do

Křtin dorazili celí promrzlí a promočení, a byli jsme opravdu velmi vděční za teplé nápoje a polévku, které nabízela restaurace U Farlíku u svého výdejního okna. Zavržené byly tou dobou totiž také všechny restaurace, proto nebylo možné se ani později kde ohřát. Ani závěr této akce tedy nemohl mít tradiční podobu. Naši prokřehlost pak ještě umocnil obvyklý chlad tamního kostela, kde z nás doslova stoupala pára, takže o naší chuti vydat se pěšky na zpáteční cestu, se nedalo vůbec hovořit. Pouť tak, pokud vím, dokončil pouze jeden skutečný hrdina, my ostatní jsme se velmi rádi nechali svézt a dostali se tak s povděkem co nejdříve do tepla našich domovů, a hlavně do suchého oblečení.

Snad v roce 2022 budou pro naše putování lepší podmínky, a to jak klimatické, tak i epidemiologické a pouť bude moci být zase „tradiční“. Pamatujte na to, prosím, při modlitbách, aby tato, i další tradice, na kterých stojí naše společenství a tím i život naší farnosti, nevyzimely.

Marie Jelínková

První pátky – Dáváš mi TY své srdce, chceš jít ke mně cestou lásky?

Od října jsme v naší farnosti začali slavít první pátky. Víme, co pro nás první pátky znamenají? V mém článku inspirovaném velmi pěkným pořadem z cyklu Cesty Víry, si Vám dovoluji tyto pátky přiblížit. V druhé polovině XVII. století se Pán Ježíš zjevil francouzské mystičce Markétě Marii Alacoque a předal jí poselství, které v našem životě víry může mnohé změnit.

Abychom pochopili význam tohoto poselství, musíme se vrátit do doby, v které vznikalo, tedy do 17. století. Francie je na svém vrcholu a celá Evropa touží napodobovat francouzský styl a kulturu. V duchovních kruzích té doby převládá hnutí zvané Jansenismus, myšlenka tohoto hnutí by se dala shrnout do jedné věty jako uctívání bázeň k Bohu spravedlivému soudci, k němuž by se člověk měl blížit

velmi opatrně a s obavou, že bude souzen velmi přísně. V té době byla nastavena přísná morální pravidla a nařízení církve. Náboženství ve Francii plně vzkvétalo, byly plné semináře a plně kostely. Morálka a církevní systém byl nadřazen duchovnímu životu. Tento myšlenkový proud ale může být vystaven jinému nebezpečí. Ačkoliv se lidé touží přiblížit k Bohu, mají z něj především strach a nedokáží jít k Bohu cestou vzájemného vztahu tj. darovat Pánu své srdce. Pak je třeba mnoho duchovního úsilí, aby vše bylo napraveno. Ve Francii, v té době, přebývala i jiná hnutí prosazující např. úplné obrácení a cestu velké pokory. A do tohoto náboženského střetu přichází do kláštera mladičká Markéta Marie Alacoque, které se v letech 1673–1675 po třikrát zjeví sám Ježíš. Tato událost pak výrazně změnila spiritualitu křesťanství na celém světě.

V první části zjevení, které se stalo v kapli kláštera Navštívení v Paray-le-Monial, při uctívání Nejsvětější svátosti, Kristus sv. Markétě Marii ukázal své srdce a řekl: **„Toto je srdce, které tak milovalo lidi, že jim dalo vše, co mělo.“** Tím Ježíš citací z Janova evangelia říká, že Bůh je láska, která se za nás obětuje a nekonečně nás miluje.

V druhé části si ale Ježíš stěžuje na nevděk lidí, kteří na Jeho nekonečnou lásku odpovídají chladem a nezájmem nebo dokonce neúctou. Neboť je mnoho lidí, kteří, přestože mají víru, nechápou význam Kristovy lásky. Nechápu, že sám lidský život není nic jiného než láska. Nechápu zvláště to, že Kristova přítomnost v Nejsvětější Svátosti je vrcholem lásky, a že na světě není nic důležitějšího než milovat Ježíše v Eucharistii.

Během zjevení se Kristus obrací na Markétu s otázkou: **„Chceš alespoň ty patřit**

mezi mé přátele, chceš mi udělat radost a dát mi náhradou za nevděk lidí své přátelství?“ Poselství je tedy výzvou k přátelství s Kristem. Kristus se stal člověkem a lidé potřebují lásku a přátelství druhých lidí. Tak jako kdysi oslovil Markétu Marii, ptá se nás všech, jestli stojíme o Jeho přátelství.

Pán Ježíš předal sv. Markétě Marii sliby nasměrované ke ctitelům Jeho Srdce. Byly popsané v dopisech. Už po její smrti byly tyto rozptýlené informace sebrány a sestaveny ve známých 12 slibů:

- Budu je těšit ve všech jejich útrapách a protivenstvích.
- Budu žehnat všem jejich pracím a podnikům.
- Dám jim všechny milosti potřebné jejich stavu.
- Budu jejich bezpečným útočištěm v životě, ale zvláště v hodině smrti.
- Hříšníci naleznou v mém Srdci pramen a nekonečné moře milosrdenství.
- Duše vlašné se stanou horlivými.
- Horliví se brzy povznesou k velké dokonalosti.
- Kněžím dám milost, že přivedou k pokání i nejzatvrzelejší hříšníky.

- Rodinám, v nichž se bude mé Srdce uctívat, dám pokoj a mír.
- Budu žehnat domům, v nichž bude vystaven a ctěn obraz mého Srdce.
- Jména těch, kteří tuto úctu rozšiřují, budou navždy v mém Srdci.
- Těm, kteří po devět měsíců každý první pátek půjdou k Svatému Přijímání, dám milost, že vytrvají v kajícínosti až do konce a nezemřou ve stavu nemilosti. Mé Srdce jim bude bezpečným útočištěm.

Ježíš vybízí každého z nás, abychom mu dali své srdce, a jeho věčná otázka zní pro každého z nás úplně stejně. „**A co Ty, dáváš mi, své srdce ?**“ Lidské srdce často upadá do těžkostí a chladne, proto je třeba svůj vztah s Bohem neustále obnovovat. Hluboký vztah k Bohu člověku postupně umožní, aby uvedl v soulad svá slova a skutky. Budování vztahu s Pánem není vůbec jednoduché, je to na celý život. Další

možností je založit svou víru, na základech dodržování pravidel, a žít dle přísné morálky, což nás však často může svádět k moralizování druhých. Přizpůsobíme tak svůj život rámcovému systému pravidel, které se snažíme dodržet. Pokud se moralizování vyhneme, i to může, jak již víme z příkladu ve Francii fungovat velmi dobře.

Pán má pro nás výzvu jednoznačnou, touží po naší lásce a nabízí nám své srdce plně lásky a už je na každém z nás, jak mu odpovíme.

(inspirováno pořadem Cesty – Víry: Významná Francouzka Markéta Marie Alacoque)

Přeji Vám krásné prožití svátků vánočních, ať jsou vaše srdce naplněny láskou každým den.

Vaše Eva Modlitbová

Hody u Máří

Stejně jako každý rok tak i letos v létě jsme jak jinak než hodovou mší svatou uctili památku naší patronky Marie Magdalské. Letošním hodům ale počasí moc nepřálo, počasí bylo zamračené a ráno pěkně přšelo. V deset hodin jsme se sešli v kostele sv. Máří Magdalény ke společnému slavení mše svaté. Během mše svaté jsme mohli slyšet písně našeho chrámového sboru, pod vedením varhannice Helenky Soldánové. Tento sbor se již několikrát zúčastnil hodových nebo vánočních bohoslužeb a také zpíval o Velikonocích či doprovázel velikonoční obřady. Členové tohoto sboru se schází příležitostně a nacvičují písně k právě těmto příležitostem. Doufám, že jich bude více – jak členů, tak i příležitostí. Však se říká, kdo zpívá, modlí se dvakrát.

Po hodové mši svaté jsme se přesunuli na náměstí na starou faru, kde nás čekalo bohaté občerstvení. Koláče, buchty i medovník či slané pečivo mohlo potěšit naše chuťové pohárky a nechybělo ani dobré víno. Po dlouhé době jsme si mohli popovídat, být spolu a oslavit tak patronku našeho města.

Ráda bych poděkovala všem, kteří se podíleli na přípravě hodů. Zvláště bych chtěla poděkovat Markétě Pekařikové za pomoc při úklidu na faře před akcí a také po ní. Děkuje všem, kteří napekli a donesli cukroví a v neposlední řadě již zmíněnému chrámovému sboru, kterému bych za nás poděkovala a popřála jim radost s toho, co dělají a neutu-
chající touhu zpívat a být tu pro Pána.

Eva Modlitbová

Poděkování za velešovický kříž SMÍŘENÍ

Cestu dubového kříže až k nám provázel ne- jeden zázrak. Božích zázraků bylo za poslední léta hodně, ale v letošním květnu to byl opravdu fičák. Po dvou letech našeptávání myšlenky na kříž, se vlnuknutí zhmotnilo. Dva dubové stromy daroval dobrý člověk z Vysočiny včetně načepování kříže a zhotovení ocelové patky. Bože díky za něj a za další lidičky, které jsi nám dal poznat. Děkujeme vám všem, kteří jste dílu pomohli radou, myšlenkou a modlitbou, materiálně, technikou, peněžním darem

a fyzickou pomocí – Pán Bůh zaplat' za vás všechny. A tak jsme 24. 7. 2021 mohli slavit požehnání kříže při mši svaté. Velešovický kříž je symbolem života v radosti a naše díkyvzdání Bohu za všechny dary, zejména za dar víry a obrácení. Věříme, že je požehnáním pro každého z nás, pro naše rodiny, předky a celou naši domovinu.

*Jiří a Barbara Oklešíkovi z Velešovic;
www.velesovickyykruz.cz*

VELEŠOVICKÝ KRÍŽ / Jiří Nohel

Až bude sklizena úroda polí
v bezpečí zrna od bodláků
až nebe sestoupí na zem
ohnivý povzdech do oblaků.

Až čisté stane se čistým
zákoutí sýpek vymetené
všechno průsvitně jasné
z tíhy oddělené.

Až pole budou dooraná
zlomený bolestný bič
zakráká poslední vrána
do času, navždy pryč.

Až sehnou se laskavé ruce
jak větve na jabloni
až spočinem v náručí Otce
srdci naklonění.

Až bude sklizena úroda polí
vydáme pravdě co v nás
odkrytý z naší podoby lásky
požatý poslední klas.

Až bude sklizené pole
v obzoru neodbytném
paží na dubovém kříži
nejspíš se také dotknem.

Slovo ke koncertu kapely Listověj

První záříjovou sobotu roku 2021 náš chrám Boží ve Velešovicích prozářila kompozice bohubilé hudby mj. s texty Jana Zahradníčka v podání kapely Listověj. I když nás bylo včetně kapely z Vysočiny do tuctu, duch Svatý se dal krájet.

Jak pro členy kapely, tak pro nás posluchače to byl hluboký zážitek, o kterém jsme se před rozloučením spontánně podělili i s muzikanty. Nedá se to vyjádřit slovem, chce to zažít a tak vás chci pozvat aspoň na stránky kapely, kde jsou jejich písně ke slyšení: www.listovej.cz. Anebo někdy naživo, jak sami přislíbili znovu zahrát

v okolí naší domoviny. Děkujeme vám Listověji za dotyk nebe a našich srdcí!

za farníky účastníky Jiří a Barbara Oklešíkovi

Podzim... Počítají, co sklizeno, ocesáno.

A kdybych řekl že dost,
abychom se radovali od rána do večera jak Noe,
kdekdo by mě okřikl rozhořčeně
Ten pokrytec
Ten blázen

Zrovna tak, jako kdybych se po způsobu básníka dávného rozplakal
pro tolik štěstí tolika životů.

Vrhli by se na mne vypočítávajíce tolik a tolik běd
tolik a tolik úst bez stolů, hlav bez střech, srdcí beze světla.

A já bych rozpačitě zmlkl
nemoha si honem vzpomenout na štěstí největší,
že jsme —

Z básně Jana Zahradníčka Víno je dobré, sbírka Rouška Veroničina.

Farní výlet na jih Moravy

Když jsme se dozvěděli, že 26. 8. 2021 se připravuje farní výlet do Lednice, zámku Valtice a návštěvou Slovanského hradiště v Mikulčicích, přiznám se, že jsem váhal, jestli se přihlásit a jet, nebo ne. V Lednici jsme byli již mnohokrát, zámek Valtice již také známe jen na slovanském hradišti Mikulčice-Valy jsme zatím nebyli.

Nakonec jsme se s manželkou přihlásili, mohu říct, že nelituji, protože se výlet opravdu vydařil.

Odjezd z Rousínova byl skutečně v 7.30 podle velmi dobře připraveného barevného průvodce, který připravila Eva Modlitbová. Autobus byl kvalitní a tak cesta byla velmi příjemná. Než jsme se nadáli, už jsme byli v **Lednici**, kde jsme měli mít dle plánu v 9 hod. mši svatou v zámecké kapli. Přiznám se, že i když jsem byl v lednici mnohokrát, nikdy jsem v zámecké kapli (tedy spíše **kosteletě zasvěceném sv. Jakubu Staršímu**) nebyl.

Původní kostel v areálu zámku byl postaven v roce 1495 v pozdně gotickém slohu. Kostel stál na místě dnešního zámeckého skleníku a byl obklopen hřbitovem. V roce 1579 byl kostel opraven, rozšířen a nově vyzdoben. V roce 1616 byl pořízen zvon, který byl ulit ve *Znojmě* a doposud je ve věži nového kostela.

V roce 1731 chtěli Lichtenštejnové rozšířit zámek i park. Kostel, který už tehdy nebyl v dobrém stavu, jim stál v cestě. Byl proto zbořen a hřbitov zrušen. U zámku byl postaven kostel nový a začal se využívat od roku 1742. Obraz na hlavním oltáři namaloval *Petr Brandl*. Náhrobní kameny z původního kostela byly zazděny do stěn nového kostela.

V polovině 19. století byl zámek i jeho

kaple (kostel) za *Aloise II. Josefa z Lichtenštejna* (1796-1858) přestavěny podle plánů architekta Jiřího (Georga) Wingelmüllera (1810-1848) v novogotickém (windsorském) stylu do dnešní podoby. Kostel byl vysvěcen 5. října 1858 šestým *brněnským biskupem Antonínem Schaffgotschem*.

Kostel (zámecká kaple) je součástí zámku Lednice a také jeho dominantou. Venkovní výzdoba kaple koresponduje s výzdobou zámku, zdi jsou bohatě vyzdobeny *fiálami, chrličí, kružbami* a dalšími prvky. Nad vchodem do kostela na jižním průčelí je socha Panny Marie s Dítětem (uprostřed), sv. Jakuba Staršího (vpravo) a sv. Metoděje (vlevo)

Původní Brandlův obraz na oltáři byl odstraněn a byl nahrazen novogotickým křídlovým oltářem se středním obrazem na téma *Svaté Rodiny* z roku 1856 od malíře Františka (Franze) Ittenbacha. Hlavní oltář, oba boční oltáře, *kazatelna*, velká zpovědnice i mřížka oddělující *kněžiště* jsou dřevěné, bohatě zdobené rostlinnými motivy i soškami světců. Do zdi je neobvykle zapuštěna plastická *křížová cesta*, zdařilé dílo bratří Anglerů z Vídně. Varhany, zvony a dřevorezba *Smrt Panny Marie* pocházejí ze zbořeného kostela.

Interiér kostela na mě udělal velký dojem. Není to totiž jenom nějaká kaple, se kterou se můžeme setkat u některých zámků a hradů, ale vnitřní prostor je poměrně velký, myslím, že půdorysně větší jako je kostel sv. Maří Magdalény. Byl jsem velmi rád, že jsem mohl v tomto kostele (zámecké kapli) sloužit jako ministrant při mši svaté. Kostel je používán jako farní kostel farnosti Lednice (spadá pod farnost Poštorná) a mše svatá je tam vždy v neděli v 11.15 hod.

Po mši svaté jsme si prohlédli zámecký skleník a pak již jsme odjížděli na oběd do restaurace Amalia ve Valticích. Po výborném obědě jsme se v klidu přesunuli k zámku, kde jsme měli dle plánu absolvovat ve 13.30 prohlídku.

Valtický zámek je od roku 1995 chráněn jako národní kulturní památka, a v roce 1996 byl zapsán v rámci Lednicko-valtického areálu na Seznam světového kulturního dědictví UNESCO. Neбудu zde popisovat jeho historii, ale co je pro nás zajímavé je to, že byl zámek do dnešní podoby přestavěn podle projektů italského stavitele Domenika Martinelliho a Johana Bernharda Fischera z Erlachu. Bohatě vybavené zámecké interiéry byly upravová-

ny až do 18. století. Jižní průčelí zámku vyprojektoval (kolem roku 1745) Anton Erhard Martinelli. Zámecký park byl založen v roce 1727. Má rozlohu 14,6 ha a roste v něm 22 druhů jehličnanů 63 druhů listnáčů.

Po prohlídce interiéru zámku, kde jsme také ve vstupní hale mohli shlédnout slavnostní róby z natáčení filmu Marie Terezie, jsme odešli na levou stranu zámku, kde se nachází **Bylinková zahrada Lu a Tíree Chmelar**.

Vybudování bylinkové zahrady navazuje na tradici z počátku 17. století, kdy řád *Milosrdných bratří* založil ve Valticích nemocnici se zahradou s léčivými bylinami. V tomto *konventu* působili

v polovině 18. stol. také bratři Bauerové, talentovaní rodáci z Valtic, kteří byli v klášteře vyučováni malbě a díky jejich nadání a pílí byli později přijati do Vídně. Franz byl pozván do Londýna, kde časem získal titul Botanický malíř jeho veličenstva krále *Jiřího III.* Mimo jiné tam vyučoval malbě také princeznu a královnu. Během druhé poloviny 20. století sloužil prostor jako zámecké zahradnictví, tedy zásobní zahrada rostlin pro výsadbu do zámeckého parku a pro řez k výzdobě interiérů zámku.

Hlavními iniciátory projektu výstavby bylinkové zahrady, byli manželé Tíree a Lubomír Chmelar z USA kteří dlouhodobě podporovali a propagovali *Lednicko-valtický areál* ve světě, a kteří také zajistili podporu zahrady ze strany amerických nadací. Paní Tíree Chmelar se bohužel

otevření zahrady nedožila a zahrada je tak věnována její památce.

Bylinky jsou v zahradě seřazeny jednak podle účelu použití, na které se nejčastěji používají ale také podle barev květů. Velmi fundovaně nás s bylinkami seznámila místní průvodkyně,

a kdo chtěl, mohl si zde také nějaké sazeničky léčivých rostlin zakoupit.

Po ukončení prohlídky bylinkové zahrady jsme nasedli do připraveného autobusu a pokračovali v cestě na Slovanské hradiště Mikulčice (Valy).

Cestou do archeoskanzenu jsme projížděli přes obce postižené ničivým tornádem. Jednalo se o obce Hrušky a Moravská Nová ves, které byly tímto tornádem zasaženy nejvíce. Viděli jsme obrovské hromady sutin vyvezené za obcemi a poničené domy i kostel bez střechy.

Pak již jsme dorazili Slovanské hradíš- tě Valy u Mikulčic.

Mikulčické hradisko patřilo k významným mocenským a duchovním střediskům *Velkomoravské říše*. V areálu obehnaném opevněním (*valy*) byly nalezeny základy velmožského paláce, dvanácti kostelů, tři mosty a pohřebiště čítající přes 2 500 hrobů.

Mikulčické Valy jsou jedním z nejvýznamnějších opevněných hradištních sídel se znaky městského uspořádání, spíše vojenského charakteru, s doklady osídlení před velkomoravského a velkomoravského horizontu s množstvím kostelů a artefaktů svědčících o přítomnosti velkomoravského osídlení.

Existují domněnky, že se mohlo jednat o kmenové centrum s vyššími mocenskými aspiracemi, možná i sídlo prvních *Mojmírovců*. Zlom ve vývoji hradiska nasvědčuje k tomu, že se v další fázi stalo důležitým prvkem začleněným do systému obrany říše a jejího centra.

Lubomír Emil Havlík se domníval, že se jednalo o grad Morava, několik badatelů se však přiklání k názvu grad Slavnica či Slivnica.

Aglomerace leží v *údolní nivě* řeky Moravy v krajině *lužních lesů*. Její jádro tvoří hlavní hrad se dvěma velkými přiléhajícími předhradími, z nichž jedno má zřetelný charakter stálého vojenského tábora a druhé se jeví spíš jako valem chráněné sídliště. Poněkud vyvýšená *akropole* velkomoravského hradu i s vojenským předhradím byla chráněna téměř stejnou hradbou skořepinové konstrukce s čelní kamennou plentou a vodními příkopy tvořenými soustavou ramen řeky Moravy.

Na nejvyšším místě akropole byly situovány dvě stavby reprezentující knížecí prostředí – knížecí palác s litou maltovou podlahou a kamenným krbem a bazilika. Obá

objekty na ploše tzv. hradu tvořily samostatný okrsek. V okolí paláce bylo zjištěno opevnění příkopem a bazilika se hřbitovem byla oddělena *palisádovým* plotem. Rozsáhlá trojlodní bazilika s atriem a nartexem – kněžištěm je plošně dosud největším odkrytou velkomoravskou církevní stavbou. V prostoru baziliky a v okolí bylo odkryto několik hrobek patřících významným představitelům vládnoucí vrstvy Velké Moravy, pravděpodobně i některým z *Mojmírovců*. V okolí kostela bylo odkryto pohřebiště čítající přibližně 550 hrobů, jejichž hustota a vzájemně překryvy svědčí o značné intenzitě pochovávání, tedy i o poměrně vysoké hustotě obyvatelstva. Pohřebiště vyniká množstvím bohatých hrobů s meči, zlatými a stříbrnými šperky a honosnými soupravami opaskových kování a stříbrných a litých bronzových *nákončí*, zlatými *gombíky*. Tyto i řada dalších nálezů představují mistrná díla místního uměleckého řemesla. K cenným nálezům patří zejména stříbrný závěsný křížek s postavou Krista a zlatý solidus *byzantského* císaře *Michaela III.*

Velkomoravská říše v době svého největšího rozmachu v letech 833–907 sahala od Východofranské říše po Bulharsko. Hlavním městem říše byl Veligrad. Zahrnovala Moravu, Čechy, Slovensko, Maďarsko, Lužici, Slezko, část Rakouska, část Rumunska a část Chorvatska. Byla největším státním útvarem tehdejší Evropy.

Historie Velké Moravy je velmi zajímavá a pokud se o tom chcete dozvědět více, doporučuji navštívit webové stránky **moraviama.gn.cz**. Po prohlídce archeoskanzenu jsme vydali na zpáteční cestu zpět do Rousínova plni zážitků. Díky organizátorům otci Ondřejovi a Evě Modlitbové.

Putování k Panně Marii Sedmibolestné

Každý rok v září putujeme na poutní místo Lutršték k Sedmibolestné Panně Marii a v srdcích nám rezonuje otázka: „Jaké bolesti si životem nesla Matka Boží a je možné srovnat těžkosti a bolesti našich životů s naší nebeskou Matkou? Proč právě sedm bolestí? Kde se vzala tato symbolika?“

Číslo 7 je v biblické řeči symbolické číslo a znamená plnost, dokonalost a uvádí nás do tajemství kalicha utrpení Panny Marie, který pila spolu se svým synem, Ježíšem Kristem. Již při zvěstování Archanđelem Gabrielem, kdy Maria svolila stát se matkou Boží (Lk 1,38), započíná její plná účast na jeho lidství a božství zároveň. Do sedmibolestného růžence je promítnuto sedm bolestí života Ježíšova z dětství až po smrt na kříži.

Také my, putující na poutní místo, po vzoru františkánů, kteří se modlí *sedmibolestný růženec* a jejich hábit obepíná *sedmizrnkový růženec*, jsme tuto účast a symboliku zároveň, zobrazili v modlitbě Sedmibolestného růžence Panny Marie. Modlili jsme se 7 jednotlivých tajemství po sedmi Zdrávasech a každý z nás mohl rozjímat o podobnosti bolesti Mariiny a bolestí našich.

1. tajemství ...kterého jsi ze Simeonových rukou s bolestí přijala. „A Simeon jim požehnal a řekl k jeho matce Marii: „Hle, on jest dán k pádu i povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.“ Lk 2(34-35). Obětování Ježíše v chrámu je obrazem křtu našich dětí. Kolik je jich v Kristu pokřtěno a kolik jich k němu přichází, jak je rodiče ve víře vychovávají, jak plní slib daný při křtu? Do tohoto ta-

jemství můžeme vložit všechny starosti za naše děti a vnuky, kteří zatím Ježíše neznají, ale provázeni našimi modlitbami si svoji cestu k Bohu najdou. Sami nevíme, kolik modliteb našich předků se odráží v našem životě ve víře a podle jejich vzoru můžeme i my našim dětem víru vyprosit. Jsme jen dočasní ochránci jejich duší, ale modlitba za ně má nesmírnou moc.

2. tajemství ...se kterým jsi s bolestí do Egypta utíkala. „...anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil.“ Mt (2,13). Útěk svaté rodiny do Egypta může být obrazem rozpadlých manželství, života partnerů a dětí v nejistotě, strádání a hledání nového domova, obživy a životního zakotvení. Pamatujme, že právě pro tyto rodiny a děti je zde Ježíš, pevný bod života a kotva naděje pro další život. Můžeme myslet také na ty, kteří své domovy musí opustit nedobrovolně, hledají nový domov a živobytí v cizích zemích. Také za ně můžeme v modlitbách prosit a jako křesťané je přijímat.

3. tajemství ...kterého jsi s bolestí 3 dny hledala. „Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědi. Jeho matka to vše uchovávala ve svém srdci.“ Lk 2 (46-47). Jaké obavy zakoušeli Josef s Marií, když se jim 12letý Ježíš ztratil a oni ho našli mezi učenci v Jeruzalémském chrámě. V tomto tajemství můžeme pamatovat na rodiny, ze kterých se vytratilo porozumění mezi rodiči a dětmi, kdy se jejich názory a cesty rozcházejí. V modlitbách

můžeme prosit za lásku, pochopení, důvěru a bezpečí v našich rodinách, kde všichni naleznou bezpečný přístav svého života. Chrám může být obrazem věčného domova v nebi, kam máme všichni směřovat a jednou se s Ježíšem setkat.

4. tajemství ...kterého jsi na cestě křížové s bolestí potkala. „K čemu tě mám přirovnat, k čemu připodobnit, jeruzalémská dcero, kdo ti přispěje, aby tě potěšil, panono, síónská dcero? Jak moře velká je tvá pohroma, kdo tě má zhojit?“ (Pláč, 2,13). Odloučení od milované osoby nám přináší bolesti srdce i duše. Jak bolí duše? V tomto tajemství můžeme rozjímat důsledky vytesnění Ježíše za svého života, když máme pocit, že Boha k životu nepotřebujeme, se všim si poradíme sami. A právě Panna Maria stojí uprostřed cesty každého z nás a čeká na nás, své děti, které nesou svůj kříž. Když na své cestě nemineme svoji nebeskou Matku, jistě nás přivede ke svému synu. Naši jedinou jistotou je skutečnost, že patříme Bohu a všechno jeho je i naše.

5. tajemství ...kterého jsi s bolestí na kříži umírat viděla. „O třetí hodině zvolal Ježíš mocným hlasem: Eloi, Eloi, lema sabachani? Což přeloženo znamená: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Mk 15,34 V tomto tajemství můžeme rozjímat nad nemocemi duše i těla, nad lidskou omezeností, slabostí, hříšností. Tak jako Ježíš věděl, že ho Bůh nikdy neopustí, tak máme důvěřovat i my v Ježíše. Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní, Ježíš svou smrtí na kříži zachraňuje v nás všechno, co zahynulo. Ježíš promění naši chudobu v bohatství, smutek v radost, bolest v potěšení. Pamatujme na všeobjímající Kristova slova ve svátosti smíření, na jeho milosrdenství, kdy obrací naše smutky a selhání v radost a naději na věčnost.

6. tajemství ...kterého jsi mrtvého na klín s bolestí přijala. „Maria drží v náručí Ježíšovo mrtvé tělo po sejmutí z kříže a ukazuje nám ho, jako kdyby chtěla říct: Nebojte se k němu přiblížit. Pohlédte na něho. Zemřel, aby vykoupil váš strach, vaši úzkost, vaši osamělost, váš pocit odmítnutí... Všichni jsme zranitelní; buď tělesně, duševně, či duchovně. Všichni jsme slabí, křehcí, hříšní a máme svoje limity. Všichni potřebujeme nějaký druh uzdravení. A tehdy před nás předstupuje Maria. V náručí drží křehké dítě Ježíše, jako by nám chtěla říct: „Složte všechnu svoji zranitelnost na jeho ramena. Chtěl se stát zranitelným, jako jste vy, aby vám usnadnil se k němu přiblížit.“ A ukazuje nám Ježíše, bezbranné dítě, odkázané na svou matku.“ (kniha Elias Vella: Na orlích křídlech, O modlitbě)

Toto tajemství bolestného růžence je obrazem ztráty blízkého milovaného člověka. Panna Maria je v tomto okamžiku našim největším vzorem. Bez neotřesitelné důvěry v Boha by nebylo možné prokázat tolik síly a dívat se do budoucna, věřit v příslib věčnosti a znovu setkání s živým Ježíšem. Učí nás důvěřovat Bohu i tehdy, když všechno racionální postrádá smysl, když máme tendenci malomyslně. Maria s Ježíšem na klíně je obrazem naděje, že smrti nic nekončí, ale jen se život rodí v novém věčném rozměru. Nemaalomyslně a pojďme tomu naproti, usilujme o život věčný a trvalý.

7. tajemství ...kterého jsi s bolestí do hrobu položila. „Členem židovské rady byl muž jménem Josef, člověk dobrý a spravedlivý, který nesouhlasil s jejich rozhodnutím a činem. Pocházel z židovského města Arimatie a patřil k těm, kdo očekávali království Boží. Ten přišel k Pilátovi a požádal ho o Ježíšovo tělo; snal je s kříže, zavinul do plátna a položil do hrobu, vytesaného

ve skále, kde ještě nikdo nebyl pochován.“ Lk 23 (50-53). Toto tajemství je tajemstvím splněného slibu a nekonečné naděje na věčný život. Ve čtrnáctém zastavení křížové cesty čteme: „Je to smutný pohřební průvod, a přece na něm spočívá tichý mír.“ Mír, klid, pokoj. To je právě ten příslib, který Ježíš svojí smrtí naplňuje. Pokoj, který nám svět dát nemůže. „Stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v tobě“ (sv. Augustin). Bože dej, ať tento nepokoj je hnací silou našeho života, která nás povzbuzuje v hledání Boha a ve které i přes každodenní překážky dojdeme do cíle božího království.

Zdravas Královno, Matko milosrdenství, živote sladkosti a naděje naše, buď

zdráva! K tobě voláme vyhnání synové Evy, k tobě vzdycháme, lkající a plačící v tomto slzavém údolí. A proto orodovnice naše, obrát k nám své milosrdné oči a Ježíše, požehnaný plod života svého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria.

Letošní rok na Lutřtěku byl ve znamení dokončení velkých oprav. Ke znovu posvěcení kostela, žehnání nového obětního stolu a ambonu, žehnání venkovního kříže a znovu-obnovené studánky v kapličky vykonal při mši svaté 22. 8. 2021 brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle.

Pozvání k celebrování hlavní mše svaté 19. 9. 2021 přijal novoříšský opat P. Marian Kosík, z řádu premonstrátů. Téma

jeho promluvy bylo tajemství Velikonočního tridua, které je na tomto poutním místě tak hmatatelné, znázorněné na oltářním obraze Sedmibolestné Panny Marie a v mozaice obětního stolu i ambonu. Tajemství, kdy na kříži zemřelo Ježíšovo lidství, ale jeho božství sestoupilo do předpekli a při vzkříšení otevřel brány všem spravedlivým, jako první vstali Adam a Eva a pak všichni věrní Kristovi.

Svatý Václav žije

Svatý Václave vévodo české země...

Kostel, jehož patronem je svatý Václav. Je to náš kostel. Ten, který vidáme každý den. Ten, který nám připomíná Boží přítomnost.

Je to pro nás stavba anebo dům Boží přítomnosti? Na to si odpovíme každý samostatně. Co v nás tento objekt evokuje. K čemu nás vede a navádí.

Vstupujeme do chrámu, míváme sochy svatých Cyrila a Metoděje. Víme to vůbec? Naši předkové měli obrovský cit k symbolice. Základ našeho uvědomělého vnímání Kristova učení je právě přes tyto svědky víry. Představitel usilovné práce na Boží roli. Nesli tíhu Kristova kříže vytrvale až do konce svého života. Tedy jej – život – věnovali Bohu a to až do vysílení. Svátý Václav byl zajisté taktéž usilovný a pro víru i zemřel. On je naším příkladem, on je ten, který ve své době hlásal víru a lásku. Snažil se být panovníkem pro lid a věřím, že chtěl, v rámci svých tehdejších možností, být co nejbliže k Bohu a lidu poddanému.

I my žijeme v církevních společenstvích a slavíme Boha. Slavíme jej proto, že si uvědomujeme kde je cíl naší cesty. Uvědomujeme si, že i když klopytáme, jdeme klikatě, kam naše cesta vede. Jedním z těchto uvědomění je to, že si připomínáme „hvězdy“, kte-

Bože dej, ať na přimluvu Sedmibolestné Panny Marie se jednou toto tajemství naplní i na našich duších.

A po zdejším putování, ujmí se nás Maria, by tě v rajském radování, naše duše spatřila. Tebe ctíme... (kancionál 801)

Ilona Rulíšková

ré na nebi září. Tím je pro nás svatý Václav patron našeho chrámu a naší farnosti. Jsem šťasten, když se setkáváme na liturgii, kde si připomeneme svatého Václava. Jelikož nám světská moc dala tento den, jako státní svátek můžeme jej oslavit opravdu jako sváteční den. A tak to bylo i letos. Tento sváteční den jsme mohli při svaté liturgii chválit Boha a děkovat mu za to co nám dává. A vzhledem k tomu, že si uvědomujeme, co je sdílet společenství lidu Božího jsme mnozí přišli na setkání ve Svornosti. Společné agapé – hostina lásky – je vždy stmelujícím prvkem. Umožňuje ukončit slavnostní den v okruhu lidu Božího. Věřím, že je tato hostina důležitá a věřím, že i mnozí, kteří si myslí, že to není pro ně - tak je. Je to pro všechny lidi dobré vůle.

Budme spolu a radujme se spolu a klidně spolu i truchleme. Věřte, že společenství lásky umí vyléčit různá trápení a dokonce i různé neduhy.

A tak vám všem a i sobě samému přeji mnoho klidu a radosti. Prožívání těchto dnů v naplnění ducha radosti s přítomností všech, kteří nás obklopují. Ať se naše mysl dovede oprostit od přebytečného materiálu, a naše srdce ať hoří láskou a radostí.

Krásné dny váš Jiří Pleva

Biřmování

Neděle 17. října 2021 byla pro mnohé jen další neděle, kterých ve svém životě prožili nespočet. Ovšem právě tato podzimní neděle plná slunce zanechala na čtrnácti z nás nesmazatelnou stopu – naše srdce naplnil Duch Svatý.

Za tímto dnem se skrývaly dva roky přípravy, přičemž původně jsme měli naši přípravu završit přijetím svátosti biřmování již 18. října loňského roku, ale vzhledem k zásahu koronaviru se tak nestalo. Možná, že nám rok navíc prospěl – většinu z nás utvrdil v tom, že opravdu chceme přijmout pečeti Ducha a dal nám rovněž příležitost duchovně vyrůst (či chcete-li dozrát).

V průběhu těchto dvou let jsme se scházeli nejdříve v bývalé klubovně Kokosů, a poté na staré faře. Jednotlivými setkáními nás vždy provázeli nejčastěji formou přednášky otec Ondřej a Eva Modlitbová a doplňoval je užíváním již

prověřený YOUCAT, tištěný katechismus pro mladé.

Onu podzimní neděli, která korunovala naši přípravu, jsme se před desátou hodinou ranní seřadili v předsínce kostela sv. Václava v Rousínovci a v zástupu vešli společně s kmotry po naší pravici do chrámové lodi, následováni o. Ondřejem a pomocným biskupem brněnským, Mons. Pavlem Konzbulem. Otec biskup byl jako vždy v dobrém rozmaru a pro tentokrát spoléhal na naši důkladnou přípravu a již neopakoval znění sedmi darů Ducha, které jsme vzápětí přijali. Před samotným udílením svátosti se nás však zeptal, zda jsme opravdu pevně rozhodnutí svátost přijmout a nabídl těm, kteří váhají, možnost odejít z prostoru kostela. Nikdo tak ovšem (k radosti všech) neučinil. Poté jsme vystoupili z lavic a otec biskup postupoval od jednoho biřmovance k druhému s otázkou, jakého biřmovacího

patrona jsme si vybrali a proč se tak stalo. Jméno sv. Anežky České mohl slyšet dokonce třikrát. Pak již ruka našich kmotrů spočinula na našem pravém rameni a byli jsme pomazáni křížmem, olejem, který symbolizuje radost, sílu a zdraví.

Jak jsme zjistili, otec Pavel Konzbul současně v den našeho biřmování slavil narozeniny. Po našem přání k narozeninám se ujal slova, a ještě okomentoval ohlášky našeho o. Ondřeje: „Váš pan farář je velká kecka, ale má vás rád.“ Po těchto slovech následoval upřímný potlesk.

Po slavnostní bohoslužbě jsme se na staré faře ještě setkali s o. biskupem, který si s námi přál promluvit, trochu nás poznat a oslavit naše biřmování.

Závěrem bychom chtěli poděkovat otci Ondřejovi a Evě Modlitbové za to, že

pro nás vždy chystali jednotlivé přípravy, a že nám věnovali svůj čas. Dále též posíláme naše díky všem, kteří se podíleli na tom, aby naše biřmování mohlo proběhnout v příjemně slavnostním duchu: všem, kteří se zapotili při generálním úklidu kostela, vytvářeli květinovou výzdobu anebo chystali drobné pohoštění na faře. A v neposlední řadě schole za překrásný hudební doprovod.

K díkům si dovolueme připojit jednu prosbu, která směřuje na vás, milí čtenáři, modlete se za nás, necht' nás hřeje (a možná i někdy pálí) žár Ducha Svatého, a necht' jsme schopni jeho darů užívat k dobru svému i našich bližních.

*perem Elišky Havlíčkové za čerstvě
biřmované*

Dětští farníci

Rok se s rokem sešel a opět jsme u jakési bilance. Ohlížíme se za uplynulým rokem. Jaký byl? Pro někoho šťastný, pro někoho smutný, další ho vidí jako úspěšný, jiný jako propadák. Vždy záleží na úhlu pohledu. Jaký byl rok malých rousínovských farníků? I na tuhle otázku byste vy, rodiče a prarodiče, odpověděli mnohem fundovaněji než já. Na mně je snad jen shrnutí možností, které děti měly i přes stále se měnící covidovou situaci.

Většina prvního pololetí se odehrávala ve znamení lockdownu, kdy se systematické doprovázení dětí po Božích cestách („výuka“ náboženství) omezovala na občasné online setkávání po internetu a pravidelnou „dopisovou“ výuku. Potěšitelné je, že si tímto způsobem mohli doplnit své znalosti i rodiče a mnozí to skutečně dělali, za což je obdivuji a upřímně děkuji. Některé to vedlo i k hlub-

šímu zamyšlení nad osobním duchovním životem a k ducho-vním rozhovorům. Neradujte se: některým tento způsob „výuky“ dětí naprosto nevyhovoval. Ale i Bible praví, že „všem se zavděčit nelze“, protože jsme každý jiný.

Online se letos dokonce konala i soutěž Bible a my, a v současné době se rodí nový ročník soutěže stejnou cestou. Máte ještě možnost se se svými dětmi zapojit.

Velikonoce přece jen covidovou situaci mírně zklidnily, takže v trošku ospalém režimu „doběhla“ příprava na 1. svaté přijímání a děti z našich farností mohly 13. června do svého srdce poprvé přijmout Pána Ježíše. Naléhavě prosím, myslíte na tyto děti ve svých modlitbách.

Prázdniny pak byly opět ve znamení táborů. Ten „farní“ se odehrával na faře v Bratřejově, kde dětem osvědčený tým vedoucích připravil „nový tábor“ o hledání křesťanů

a jejich učení na planetě Zemi. Nyní jsou už v plném proudu přípravy na tábor nový.

23.9. se na brněnském Petrově konalo tradiční setkání prvokomunikantů s otcem biskupem Vojtěchem. Spolu s ostatními i naše děti pekly hostie, shlížely na Brno z výšky katedrální věže, obhlédly zblízka varhany, třefovaly se do terče opravdickým lukem a účastnily se mnoha dalších zajímavých aktivit pro ně připravených.

S opět se zhoršující pandemickou situací se tenčí i možnosti aktivit. Tou zatím poslední bylo velmi vydařené a v minulosti znač-

ně oblíbené Nocování. Děti, které chodí do náboženství, se těší, že jej už ve zdravějších podmínkách na jaře zopakujeme.

Na zdravější podmínky se asi těšíme všichni. Ty vnější, které se týkají těla, asi moc neovlivníme. Ale máme ještě duši. Zkusme si pro ni v následujícím čase vytvořit ty nejpříhodnější podmínky, abychom se jednou společně mohli setkat u Pána.

*To vám ze srdce přeje katechetka
Jana Zehnalová*

Služba lektora v liturgii

V předvečer 3. neděle v mezidobí, neděli Božího Slova, uspořádalo brněnské biskupství videoseminář pro lektory v našich kostelích, kteří předčítají Boží slovo při liturgii a dalších příležitostech. Seminář moderoval P. Radek Tichý, tematicky byl rozdělen do tří celků a každým nás provedl jeden ze tří kněží.

První částí nás provedl P. Vojtěch Novotný a pro začátek si vypůjčil citát z knihy Zj 1,3

„Blaze předčitateli i posluchačům (tohoto) proroctví, kteří zachovávají, co je v něm psáno, neboť čas je blízko.“

Číst Boží Slovo je vznešený úkon, kdy s úctou přistupuji a jsem si vědom toho, že nemluví já, ale Bůh.

Jak mluví Bůh v liturgii

Bůh mluví ke svému lidu, který mu naslouchá a odpovídá, Kristus mluví skrze Písmo svaté. Také v písmu čteme, že *„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh“* (Jan, 1-5). Bůh promlouvá také skrze čtení žalmů, hymnů, breviáře nebo také prostřednictvím liturgických úkonů. Boží Slovo slyšíme a dotýká se nás, vzpomeňme všeobjímající a milosrdný dotyk ve svátosti smíření. Člověk na Boží Slovo odpovídá modlitbou, kajícími úkony, postojem srdce a skutky lásky, své modlitby vznáší vzhůru jako vůně kadidla stoupající k Bohu.

Důstojné místo pro Boží Slovo

Liturgickým místem a trůnem Božího Slova je ambon. Má to být místo vyvýšené, pevné, vhodně upravené, přiměřeně vznešené, pozhnané, má být dobře vidět a z něho dobře slyšet, ve svátky střídně

ozdobené. Od ambonu zaznívá čtení Písma, žalmů, velikonoční chvalozpěv Exultet, homilie (kázání), úmysly přednášené v přímlovách.

Bohoslužba slova a oběti

V liturgii se setkáváme s Bohem ve dvou vrcholech, které mají vzájemný a neoddělitelný vztah. V Božím Slově a ve způsobu chleba a vína, v Eucharistii. *„Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.“* (Jan5,24) a dále *„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“* (Jan 6,54).

Boží Slovo je plné života a síly, činy a slova navzájem souvisejí. Co Bůh řekl a konal v minulosti, koná nadále i dnes mezi námi. Jako v Nazaretě četl Ježíš v synagoze z posvátného svitku Slova o nové smlouvě mezi Bohem a člověkem, tak ve večeradle při poslední večeři při lámání chleba a žehnutí kalicha uzavírá novou smlouvu mezi Bohem a člověkem. Svátost Božího slova je spojena s jeho skutky.

Druhou, praktickou částí semináře nás provedl biskup Martin David, apoštolský administrátor ostravsko-opavské diecéze

KDO? KDY? KDE? Jak? Proč?

KDO předčítá?

Lektoři – laici, způsobilí a ochotní plnit tento úkol, jsou k této službě ustanoveni nebo touto službou pověřeni.

Kdo jím může být? *Člověk pokřtěný*, který svou službou naplňuje kněžství, přijaté ve křtu. *Člověk patřičně vybavený a připravený*, který má předpoklady k ve-

řejnému přednesu. *Člověk, který je schopen porozumění tomu, co čte*, schopen chápat smysl, správně frázovat text a tím zachovat smysl čteného textu.

KDY se předčítá?

Jedním ze základních pilířů liturgie je bohoslužba Slova a s ní spojená služba lektora, jako předkladatele Božího Slova. Předčítá se, *když jsou všichni připraveni naslouchat*, jsou usazeni v lavicích a *jsou patřičně koncentrováni* na četbu Písma. Před začátkem čtení by mělo zavládnout „posvátné ticho“, protože začíná rozhovor mezi Bohem a člověkem za přispění Ducha svatého. Krátké chvilky ticha, mlčení, jsou žádoucí po 1. a 2. čtení písma, také po homilii (kázání).

KDE se předčítá?

Slovo Boží zaznívá z liturgicky daného místa – AMBONU. Místo pevné, vyvýšené, posvě-cené, dobře viditelné a je z něj dobře slyšet.

JAK se předčítá?

Aby došlo ke správnému sdělení Božího Slova, předčítá se *hlasitě, srozumitelně a pozorně*, předpokládá se *základní znalost knih Starého a Nového zákona, knih Žalmů, apoštolských listů*. Každé liturgické období je navázáno na dané biblické texty, které jsou v těchto obdobích v četbě frekventovanější a odráží různorodost textů a na lektora kladou různé nároky na přednes. Před vlastním čtením je nutná dostatečná příprava, jak *v rovině technické, tak duchovní*. Technická rovina je daná znalostí textů, předem seznámení se s textem je důležité pro správné sdělení Božího slova, ve zdokonalení přednesu. *Duchovní rovina* má dále rovinu *biblickou*, kdy je nutná znalost textů a vnímavost pro odlišnosti Starého či Nového zákona, apoštolské listy jsou dopisy, žalmy jsou opěvné či burčující

texty. *Rovina liturgická* je spojena s daným liturgickým obdobím a k nim odpovídajícím textům.

PROČ se předčítá?

Předčítání Písma je jednou ze dvou základních rovin liturgie. Cílem je, aby věřící z poslechu posvátného čtení pojali k Písmu svatému ve svém srdci něžnou a živou náklonost. Mějme na paměti, že každé předčítání Písma je provázeno vanutím Ducha svatého, který na čitatele i posluchače působí, Slovo Boží zasévá v jejich nitru a přináší ovoce jeho působení.

Tak jako se kněz před čtením evangelia modlí „*Očišť mě Bože srdce i ústa, abych dobře zvěstoval tvé evangelium a dej mi k tomu své požehnání*“, měli by i lektori před čtením Písma provést v srdci střelnou modlitbu s prosbou o provázení Ducha svatého. Pokud biskup ustanovuje lektora do služby, žehná mu slovy: „*Přijmi Písmo svaté, buď Božímu Slovu věrný a předávej ho tak, aby si stále více podmaňovalo lidská srdce*“. Z *exhortace papeže Benedikta XVI. je zřejmé, že „privilegiem každého křesťana je naslouchat Božímu Slovu a podle něho žít. Pokud mám hlásat, mám i podle něj žít. Duchovní život křesťana a Slova Božího jsou spojené nádoby, Boží Slovo čteme proto, abychom podle něho žili*“.

Třetí část P. Radek Martínek – význam Božího slova

Již II. vatikánský koncil vyzdvihl „bibliocentričnost“ ve významu, duchovním rozměru a váze sdělení Písma svatého, zejména čtení Písma ve společenství a společné modlitbě nad úryvky z Písma.

František kardinál Tomášek napsal (v předmluvě k ekumenickému vydání Bible v roce 1985):

„*K nezapomenutelným dojmům z II. vati-*

kánského koncilu, jehož jsem se zúčastnil na všech zasedáních, přišel obřad Intronizace Bible. Před zahájením každého jednání byl některým z koncilních otců nesen v průvodu vzácný evangeliář a položen na malý trůn na oltáři, aby symbolizoval přítomnost Kristovu při koncilním jednání. Koncil se tak stal skutečně koncilem Bible.“

Plodem koncilu byly reformy, které smazaly historické dědictví mezi dvěma tajemstvími, *Kristovou přítomností v eucharistii a jeho přítomností v jeho slovech, Písmu svatém*. Máme nejen možnost „*vidět tajemství*“ ve formě bohoslužby a jejích jednotlivých částech, ale máme také možnost „*slyšet tajemství*“ ve čteném slově Božím.

• **Bohoslužba slova v liturgii**

Slovo Boží je uchováno v Evangeliáři, starobylém výtisku Písma, který bývá nákladně umělecky zpracován, čímž je ukázáno na velký význam, ne-li poklad samotného obsahu, slovo Kristovo. Původně se jedná o soubor čtyř kompletních evangelií, svázaných v jeden celek. Jakousi evangeliijní čítankou je Evangelistář, který je souborem evangeliijních perikop (úryvků) čtených o nedělích, svátcích a dalších příležitostech. Bohoslužba slova má biblický rozměr v hlásání Božího slova, ale již v listu korintským říká svatý Pavel: „*Na prvním místě je Kristus*“, který k nám mluví mnoha způsoby.

• Úcta k Evangeliáři

V mešní liturgii je projevována úcta k Evangeliáři, která se projevuje doprovodnými obřady, jako je nesení v průvodu, a je lidským vyjádřením něčeho, co ho přesahuje. Je spojeno se vstupem do chrámu, vyjádřeno liturgickým oblečením a *demonstruje Kristovu stálou přítomnost uprostřed svého lidu, stále ještě putujícímu ke zřetelnému cíli*.

Doprovodným vyjádřením úcty jsou svěče, světlo Kristovo a také vůně kadidla, která vznáší naše modlitby vzhůru k Otci. Dalšími projevy úcty je aklamace před evangeliem, např. Aleluja, zpěv písma svatého, políbení, žehnání Evangeliářem zejména při pontifikátních bohoslužbách.

Mějme na paměti, že bohoslužba nikdy nekončí, náš život samotný má být bohoslužbou a dialogem s Bohem.

• Čtení evangelia

„*Předčítání evangelia je vyvrcholením bohoslužby slova. Že je mu třeba prokazovat nejvyšší úctu, učí sama liturgie, protože ho oproti ostatním čtením odlišuje zvláštní pocta: ten, kdo má evangelium předčítat, připravuje se na to požehnáním nebo modlitbou, věřící aklamacemi uznávají a vyznávají, že je mezi nimi přítomný Kristus a že k nim promlouvá, a proto mu naslouchají vstoje, evangeliáři prokazují zvláštní znamení úcty.*“ (Úvod do misálu, 60)

Lektor Evangeliář přináší v průvodu, po celou dobu o něj pečuje. Pozdrav, oznámení „*Slova svatého evangelia ...*“ zahajuje četbu Písma, kdy k nám promlouvá Kristus, živá osoba. Zakončení slovy vyznání víry „*Slyšeli jsme Slovo Boží*“. Nejde totiž o vyslechnutí slov lidských, ale Slova (tj. osoby s velkým písmenem), o kterém čteme v Janově prologu. Věřící lid odpovídá „*Bohu díky*“. Lektor teprve po této odpovědi odchází od ambonu. Slovo Boží je zde živý Kristus, který se neustále zpřítomňuje a dává slyšet svému lidu. Bůh sděluje své slovo, vždy čeká na odpověď našeho srdce.

Velkým darem je účast lidu v liturgii Božího slova. Všichni věřící křesťané se křtem stali hlasateli Božího slova, dostali jsme schopnost naslouchat, máme povinnost Boží slovo zvěstovat v církvi alespoň svým

životem ve světě. Bůh sděluje a vždy čeká na odpověď, nenechávejme tedy padat Boží slovo vedle, ale staňme se úrodnou půdou, tím stále putujícím lidem a naše skutky ať jsou odpovědí na Boží volání. Kristus stále vstupuje znovu a znovu do našeho života a jako o Vánocích čteme „*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*“, (Jan 1,14) kdy se stává tím konkrétním a hmatatelným tajemstvím, které se stále zpřítomňuje.

Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu.

Maří Magdaléna

Co čekáte pod tímto nadpisem?

Žádná hluboká slova. Jen malé obeznámení s omezením. Je to těžké v této době slyšet slovo omezení protože je na každém kroku, ale je to tak.

Máme svěřeny do péče chrám na náměstí. Tento chrám byl svého času zařazen do fondu obnovy kulturního dědictví. Toho jste si pravděpodobně všimli, protože vnější opravy jsou již u konce. Nyní je na řadě oprava interiéru což samozřejmě všichni vidíme, že je to třeba. Při opravách exteriéru se nikoho zásadně nedotklo jejich provádění. Jinak to bude při opravách interiéru.

Zde již dojde k zásadním omezením provozu. To někteří nesou s nelibostí a myslím si, že i ti kteří to ještě neví, si povzdechnou. Ano již byly i hlasy „tak to nedělejme, však to ještě není tak zlé“. Ano chrám je postaven bytelně a zajisté by ještě něco vydržel. Ale chceme být dobrými hospodáři. Nechceme věci dovést do havarijního stavu, ve smyslu po nás potopa. Chceme zachovat tento Boží dům pro další generace. Naskytl se příle-

Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: Na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde.

Boží výzva ke službě lektora je příslibem:

„Bůh ti bude zapalovat srdce, jako učedníkům putujícím do Emauz.“

*Zdroj: youtube.com Služba lektora, liturgie.cz/podpora, www.kulturასlova.cz
Ilona Rulišková*

žitost jak toho dosáhnout a tvrdím, pojedme do toho. Z dotačního titulu je možné dosáhnout na nemalé prostředky. Je pravdou, že budeme muset něco doložit, což není žádná novina. Je to tak při každém dotačním titulu. Toho jsme schopni. Na to vybereme.

Omezí nás to však při slavení mše svaté v tomto chrámu. Bude jej muset na nějakou dobu úplně uzavřít a to zejména když se budou provádět sanační práce, opravy omítek, dlažeb atd. Na jakou dobu budou tato omezení nutná nelze stanovit ani jednoznačně predikovat. To vše závisí na mnoha okolnostech. Myslím si však, že toto jsme schopni zvládnout. Mše svatá bude sloužena v ostatních chrámech města. A my jsme vděční, že tyto chrámy máme a že máme faráře, který nám mši svatou odslouží. A tak nějakou dobu budeme dojíždět, docházet do třeba o trochu vzdálenějšího chrámu.

Bůh nám však pomůže, protože nás má rád.

Krásné dny váš Jiří Pleva

Seznam bohoslužeb Vánoce 2021 (předběžně plánováno, závisí na rozhodnutí Vlády ČR)

23. 12.

16:00–18:00 *Habrovany* – předání betlémského světla ve vánočně vyzdobeném kostele

24. 12.

15:30 *Rousínovec (kostel sv. Václava)* – „Půlnoční“ mše svatá pro děti a rodiče
22:00 *Rousínov (kostel sv. Máří Magdaleny)*

25. 12.

8:00 *Rousínov (kostel sv. Máří Magdaleny)*
9:30 *Královopolské Vážany*
11:00 *Velešovice*

26. 12.

8:00 *Rousínov (kostel sv. Máří Magdaleny)*
9:30 *Habrovany*
11:00 *Velešovice*
16:00 *Rousínov – Máří Magdalena*
– koncert D. A V. A

28.12.

18:00 *Rousínovec sv. Václav* – koncert Danielis

29.12.

16:00 *Velešovice* – koncert

31. 12.

16:00 *Rousínov (kostel sv. Máří Magdaleny)* – mše sv. na poděkování za uplynulý rok

1. 1. 2022

8:00 *Rousínov (kostel sv. Máří Magdaleny)*
9:30 *Královopolské Vážany*
11:00 *Velešovice*

2. 1.

8:00 *Rousínov (kostel sv. Máří Magdaleny)*
9:30 *Rousínovec (kostel sv. Václava)*
11:00 *Velešovice*

Rádi bychom informovali...

Fara na náměstí je otevřena Vám všem, pokud byste se zde chtěli sejít např. ke společné modlitbě, uspořádat nějaká farní setkání, modlitební společenství či přednášky v menší skupinkách apod. Stačí dát vědět a po domluvě Vám budou farní prostory v přízemí k dispozici.

Dětské katecheze, kromě prázdnin probíhají každou neděli u sv. Václava v sakristii. Katecheze začíná před 1 čtením, kdy děti odchází s katechetkou do zákristie. Přesun probíhá během mše, zkuste před začátkem mše dát vědět paní katechetce, zda se budete účastnit. Pokud máte malé děti a ze začátku mají strach jít samotné, může jeden z rodičů přijít s nimi. Katechezi vede paní

katechetka Eva Modlitbová, v případě zájmu ji kontaktujte. Připojit se můžete kdykoliv, tato katecheze není vázaná na pravidelné setkání.

Rádi bychom, pokud to situace umožní, upořádali setkání rodin a dětí, obnovili společenství mládeže, nebo i seniorů, pokud byste měli nájem a nápady jak spolu trávit čas, dejte nám vědět, vaše podněty rádi uvítáme.

Pokud byste chtěli v kterémkoliv kostele v naší farnosti pořádat koncert, je třeba se vždy domluvit s panem farářem a dopředu (alespoň 1 měsíc) vyplnit žádost, která bude po vyplnění zaslána na biskupství. Žádost k vyplnění vám na požádání zašleme nebo jej naleznete na stránkách biskupství.

JAK POSTUPOVAT – důležité informace pro farníky

Rád bych vám zopakoval, jak postupovat při zařizování pohřbu, křtin a svateb, nebo v případě, že potřebujete potvrzení či listiny z farní kanceláře (o křtu, sňatku, doklad...).

Kontaktní údaje: Římskokatolická farnost Rousínov, Kroužecká 501/1, 683 01 Rousínov
(*Tato korespondenční adresa je stejná i pro farnost Kr. Vážany.*)

Kontakt.:

P. Andrzej Wasowicz – tel: **604 487 737**
a e-mail: **rousinov@dieceze.cz**

Křest

V případě křtu prosím rodiče dítěte o kontakt telefonicky, út–pá mezi 9–16 hod.

Svatba

U svatby prosím postupujte stejně, ale kontaktujte mne **nejpozději 3 měsíce před svatbou**, domluvíme si schůzku **telefonicky, út–pá mezi 9–16 hod.** Pokud znáte datum svatby, můžete si termín zarezervovat i rok dopředu.

Pohřeb

Ohledně úmrtí blízkého nejdříve kontaktujte lékaře, který potvrdí úmrtí a vystaví potřebné dokumenty. Následně oslovte pohřební službu, u které budete zařizovat pohřeb. Poté teprve kontaktujte **nejlépe telefonicky** faráře, abychom se domluvili na termínu pohřbu. Pokud bych Vám telefon nevezal, napište mi textovou zprávu.

Znění SMS může být např.: „Pane faráři, zemřel nám XY, prosím Vás, ozvěte se nám (jméno

a příjmení).“ Jakmile to bude možné, okamžitě zavolám zpět. Po naší vzájemné domluvě dořešíte další podrobnosti.

Návštěva nemocných a zaopatření umírajících

Pokud máte v rodině starého nebo vážně nemocného člověka, je dobré se jej ptát i během delší doby, zda by chtěl přijmout svátosti. Pokud ano, informujte mě o tom **telefonicky, út–pá mezi 9–16 hod.** Za každým takto nemocným jezdím, a tak jsou títo lidé vždy zaopatřeni i na poslední cestu. Proto je dobré poskytnout tuto milost Vašemu blízkému vždy včas.

Ostatní potvrzení a listiny z farní kanceláře

V případě vystavení potvrzení a listin (např. potvrzení o křtu, souhlas ke křtu v jiné farnosti, doklady ohledně svatby) mě, prosím, kontaktujte **telefonicky, út–pá mezi 9–16 hod nebo e-mailem**, sdělím Vám vše potřebné. V e-maile uveďte telefonní číslo, jméno, adresu, datum narození, místo a přibližný rok křtu. *Prosím, dokumenty si vyřizujte s časovým předstihem.* V případě mé nemoci nebo nepřítomnosti (dovolená, duchovní obnova aj.), byste nemuseli mít doklady vystaveny včas.

Milí farníci, doufám, že tyto výše uvedené informace budou pro vás aspoň trochu užitečné. Chtěl bych poděkovat těm, kteří jsou ke mně vstřícní během jakéhokoliv jednání, a věřte, že jsem s Vámi neustále v modlitbách.

Váš Ondra – farář

